

Слід на піску Буття

Олександр Довченко

Ось слід Рутенії, слід на піску Буття.
І поруч бачу слід живого Бога,
Який веде її, веде усе житття,
І бачу, що коли важка дорога,

Коли каміння гострі, наче піки,
І карколомні повороти що два кроки,
Впирається дорога в стрімкі ріки,
І в сліз гіркі солонії потоки -

Щезає слід. Один лиш застається,
А другий де — немає і немає,
І лиш тоді, коли біда минеться,
На рівнім місці — знову виростає.

"Та як же, Боже, ти її покинув,
Коли вона, мабуть, благала ласки,
Невже віддав, у рай собі полинув,
До ангелів, до світла і до казки?"

"Ти не правий — і не правий доволі,
Та вже скажу, якщо ти попросив —
В найважчий час її гіркої долі
Я на руках її, сердешную, носив".